

Странни и страшни неща

Някога пионерите в Дивия запад се забавлявали, като си разказвали страшни истории. Нощем те може би се събирали в нечия хижа или край лагерния огън, за да видят кой ще изплаши най-много останалите.

Някои момичета и момчета от родния ми град и днес правят същото. Събират се в нечия къща, гасят лампите, похапват пуканки и се опитват да се изплашат взаимно почти до смърт.

Хората си разказват страшни истории от хиляди години, защото на повечето от нас ни *харесва* да бъдем плашени по този начин. Тъй като всъщност няма никаква опасност, смятаме, че това е забавно.

Има много невероятни страшни истории, които си струва да се разказват. Има истории за призраци. Има истории за вещици, дяволи, таласъми, зомбита и вампири. Има истории за чудовищни създания и други видове опасности. Има дори истории, които ни разсмиват въпреки цялата си страховитост.

Някои от тях са много стари и се разказват по целия свят. Повечето имат един и същи произход. Основават се на неща, които хората са видели, чули или преживели – или поне така са смятали.

Преди много години един млад принц става прочут със страшната история, която започва да разказва, но не успява да довърши. Името му е Мамилий и вероятно е бил на девет или десет години. Уилям Шекспир ни разказва за него в „Зимна приказка“.

Бил мрачен зимен ден, когато майка му, кралицата, го помолила да ѝ разкаже приказка.

„За зимно време подхождат тъжни приказки“, казал той. „Аз зная една за духове, ужасно страшна!“

„Да видим как ще ме накараш да се разтреперя със своята приказка“, казала майка му. „Ти много страшно разказваш, знам!“

„Ще я казвам тихо, не искам тез’ бърбурки да я чуят!“

И той започнал: „Един човек живеел... край гробищата...“*

Но принцът успява да стигне само дотук. Защото в този момент влиза кралят и заповядва да арестуват кралицата и да я отведат. А скоро след това Мамилий умира. Никой не знае как би завършил приказката си. Ако вие започнете като него, какво щяхте да ни разкажете?

Целта на повечето страшни истории, разбира се, е да бъдат разказани. Само така могат да ни изплашат, нали? Но всъщност е по-важно *как* ги разказваме.

Мамилий е знаел, че най-добрият начин да го направиш, е като говориш тихо, така че слушателите ти да са принудени да се наведат към теб, за да чуват думите ти. Трябва да говориш и бавно, за да звучи гласът ти плашещо.

А най-подходящото време за разказване на тези истории е през нощта. В мрака, в тъмното, на човека, който слуша, му е по-лесно да си представи всякакви странни и страховити неща.

Принстън, Ню Джърси

Алвин Шварц

* „Зимна приказка“, Шекспир. II действие, I сцена. Превод: Валери Петров.
– Б. пр.